

PUBLISHED BY VIEW

ဗြူးကလောင်ခွဲ
အိုင်

ပဉ္စလက်သရုပ်မှန်

COVER Idea Kvaaw

အခန်း (၁)

"မိုးပြာ နောက်မှာ လာနေပြီ"

တန်ဖိုးရဲ့ အသံက ထိတ်လန့်တကြား၊ မိုးပြာလည်း ကမန်းကတန်းပင် နောက်သို့လှည့်ကာ စနိုက်ဘာနှင့် အနီးကပ် ပစ်လိုက်၏။

တော်ပါသေးရဲ့ ၊ သားကောင် ဖြစ်လုဆဲဆဲမှာ ပင် မုဆိုးဘဝ ပြန်ရောက်သွားလို့ တစ်ဖက်လူ မှာ တော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ တင်ခွေကျသွားပြီ။

ဟိုဘက်နားဆီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်သော အသံတချို့ ပျံ့လွင့် လာသည် ။ မိုးပြာက ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးလိုက်၏။

"တန်ဖိုး အတင့်သိပ်မရဲနဲ့ ၊ ဒီကောင် ကျင်းထဲမှာ ရှိနေတယ်"

မိုးပြာ ပြောသော အသံမဆုံးခင်မှာ ပင် တန်ဖိုး ရင်ဘတ်ဆီမှ သွေးတွေ ဖွားခနဲ လွင့်စင်ကုန် ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ မှောက်ခုံကြီး လဲကျငြိမ်သက်သွားတော့သည် ။

တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း မိုးပြာက ကုလားထိုင်နောက်မှီကို စိတ်ဓာတ်ကျစွာ ခပ်လျှောလျှော မှီထိုင်ပစ်လိုက်၏။ တန်ဖိုးကို သတ်သွားသည့် ကောင်ကိုလည်း ရိုင်ဖယ်နှင့် သုံးလေး ချက် ဆင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည် ။

ပြီးပြီ။ တစ်ဖက်ကကောင် လဲကျသွားပြီ။ လဲကျတာမှ ပိုးလိုးပက်လက်ကို မှောက်ခုံကြီး လဲ ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ မိုးပြာက လေလေးတစ်ချက်ပင် ချွန်လိုက်မိသေး၏။ ပွဲသိမ်းသွားပြီ။

ဆီချက်အဝ စားကြေး ကောင်တာဂိမ်း ဆော့ကြတာ မိုးပြာနဲ့ တန်ဖိုးတို့ ဘက်က နိုင်သွားပြီ။

မျက်နှာခပ်မှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေသော နောင်နောင်တို့ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ မိုးပြာကတော့ ဆရာမကြီး အထာနှင့် မျက်နှာကို ခပ်မိန့်မိန့်လုပ်ထားသည် ။ တန်ဖိုးကတော့ မိုးပြာကို လက်မထောင် ပြ၏။

ဒီနေ့တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် တန်သွားပြီ။

ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ကုန်စရာမလိုဘဲ ဗိုက်ဖောင်းအောင် စားရမှာ မို့ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေရသည် ။ ရှစ်ပွဲ-နှစ်ပွဲနှင့် အပြတ်အသတ် နိုင်လိုက်တာမို့ တစ်ဖက်က နောင်နောင်နှင့် ကောင်းမြတ်တို့ မှာ တော် တော်ဖြိုသွားပုံလည်း ရ၏။

ဂိမ်းဖိုးရှင်းတော့လည်း ရှုံးသူရှင်းကြေးမို့ အိမ်က ဒီနေ့ပေးလိုက်သော မုန့်ဖိုးတွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ဆီမှာ အသားတင် ကျန်ခဲ့၏။

"တန်ဖိုး နင် တော်တော် မရှက်တာဘဲနော်"

အိမ် အပြန်လမ်းမှာ မိုးပြာက တန်ဖိုးမျက်နှာကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်ပြော၏။

"နင်က ဘာကိုပြောတာလဲ"

တန်ဖိုးက ခပ်မာမာ ပြန်မေးသည် ။

"ဘာကိုပြောရမှာ လဲ၊ ကောင်းမြတ်က နင် ကြွေနေတဲ့ နှင်းဆီနက်ရဲ့

အစ်ကိုမှန်း သိလျက် နဲ့ တောင် အရှက်က မရှိဘဲ သုံးပွဲတောင် အုပ်ခဲ့တာကို ပြောတာ"

"ဘာဖြစ်လဲ ငါနိုင်လို့ ငါစားတာ"

"တော်ကြာ ဒီသတင်းက နှင်းဆီနက်ဆီ ရောက်သွားရင် နင့်ကို ဟိုက ချဉ်သွားတော့မှာ ပေါ့ ဟဲ့၊ အဲဒီအခါကျ နင် နားကားပြီပဲ"

"တော်တော့ဟာ၊ နင် ပြောမှ ပဲ ငါတောင် နည်းနည်းရူးချင်သွားတယ်"

တန်ဖိုးမျက်နှာက အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွားသော်လည်း အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ကာ မိုးပြာကလည်း တံခါးဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီမို့ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ရသည်။ ။

တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် တန်ဖိုးရဲ့ မေမေကို မိုးပြာက ပြေးဖက်လိုက်ပြီး

"အန်တီငယ်က ဒီနေ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်ထားမယ်ဆိုလို့ မိုးပြာက ကျူရှင်မှာ တည်းက စိတ်စောနေတာ"

"အေးပါအေ ညည်းတို့ အတွက် အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးသား၊ တစ်ခါတည်း ဝင်စားရုံပဲ"

"ဟား ရှယ်ပဲဟေ့"

တန်ဖိုးက အငမ်းမရဖြစ်နေသော မိုးပြာကို လှမ်းကြည့်ကာ မဲရွဲ့ပြလိုက်သည်။ ။ အန်တီငယ် ပြင်ဆင်ပေးထားသော ခေါက်ဆွဲပွဲတွင် နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်မိတော့ တန်ဖိုးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မိုးပြာဘက် ကိုင်းလိုက်ကာ အန်တီငယ် မကြားနိုင်လောက်သော လေသံနှင့်

"သူများ ရဲ့ မသထားရေစာတွေကို တနင့်တပိုး စားခဲ့တာတောင် နင် ငတ်ကြီးကျနေတုန်းပဲ လား"

"အောင်မာ နင်က ပိုငတ်ကြီးကျပြီးတော့များ "

"အာ"

တန်ဖိုး မရှောင်နိုင်ခင်မှာ ပင် သူ့မျက်နှာနားကပ်ကာ ခေါက်ဆွဲတွေ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ပြော လိုက်သော မိုးပြာကြောင့် တန်ဖိုးရဲ့ မျက်နှာ ပေါ်သို့ ခေါက်ဆွဲရည်များ နှင့် ခေါက်ဆွဲတစ်ဖက်က ချက် ချင်းပင် လာ ရောက် ငြိတွယ်လေသည်။ ။

"နင် တော်တော် ညစ်ပတ်ပါလား မိုးပြာ"

"နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုပြောလဲဟဲ့"

ပူးပူးဝါးဝါးသံကြီးနှင့် မိုးပြာက ထပ်အော်သောအခါ တန်ဖိုးမှာ ခေါက်ဆွဲစက်များ ထပ်မစင် အောင် ပုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး

"မိုးပြာ နင် စကားပြောမယ်ဆိုရင် နင့်ပါးစပ်ထဲကဟာတွေကို ချုံချပြီးမှ ပြောလို့ မရဘူးလား၊ အညစ်အပုတ်စုတ်မ"

မိုးပြာမှာ လည်း တန်ဖိုးစကားကြောင့် ဒေါသများ ထွက်လာကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ် လိုက်မိသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အန်တီငယ်က မီးဖိုထဲတွင် ထွက်လာကာ တန်ဖိုးနှင့် မိုးပြာကြား ဝင်ရပ် လိုက်ပြီး

"ဟဲ့ ဒီနှစ်ယောက် ဖြစ်ပြန်ပြီလား၊ ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ကြတော့ဘူး တော်ကြတော့"

"ဒီကောင် တန်ဖိုးလေ မိုးပြာကို အညစ်အပုတ်စုတ်မလို့ ပြောတယ်"

အန်တီငယ်"

မိုးပြာက အရင်ဦးအောင် တိုင်ပစ်လိုက်၏။

"ဟုတ်လား တန်ဖိုး"

မေမေ့ မျက်လုံးအကြည့်များက တန်ဖိုးထံသို့ စူးခနဲ ကျရောက်လာတာမို့ တန်ဖိုးမှာ မိုးပြာ ဘက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း

"သူလုပ်ထားတာ သားမျက်နှာမှာ ခေါက်ဆွဲရည်တွေရော အဖတ်တွေရော စင်ကုန်တယ် မေမေ၊ အဲဒါ သူ ညစ်ပတ်တာပေါ့"

"နင်က ငါ့ကို ဘာလို့ ငတ်ကြီးကျတယ်လို့ ပြောတာလဲ"

"နင် ငတ်လို့ ငတ်တယ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ"

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်လှန်ပြောနေကြသော သားနှင့် တူမကြား ဒေါသဇင်ငယ်မှာ မည်သို့မျှ မတားဆီးနိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နားထောင်နေရ၏။

"အေး ငါ ငတ်တာက ငါ့အိမ်မှာ ငါ ငတ်တာ၊ နင်ကမှ သူများ တွေရှေ့မှာ အရှက်မရှိ ငတ်ခဲ့တာ"

မိုးပြာကလည်း ဒေါသက ထွက် လာပြီမို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြန်အော်လိုက်မိသည် ။ အဲဒီ အခါမှာ ပဲ ဒေါသဇင်ငယ်က တန်ဖိုးကို စူးရဲနေသော မျက်လုံးများ နှင့် ကြည့်လိုက်ရင်း

"တန်ဖိုးထိုက် နင် ဘယ်သူ့ဆီကများ အငမ်းမရ စားလာပြန်ပြီလဲ ပြောစမ်း"

ကိုယ့်သားအကြောင်းကို သိနေသော ဒေါသဇင်ငယ်က တန်ဖိုးကို ခပ်မာမာ လေသံနှင့် မေး လိုက်သည် ။

"မ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ"

"ဘာ မဟုတ်ရမှာ လဲ၊ နင် နောင်နောင်တို့ ဆီကနေ ဆီချက်တွေ သုံး ပွဲလောက် ပလုတ် ပလောင်း စားလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဘာတွေလုပ်လာတာလဲ ပြောစမ်း တန်ဖိုး"

ပြောမိပြီးကာမှ မိုးပြာမှာ လည်း စကားလွန်သွားသည် ဆိုတာ သတိ ရ၏။ သို့သော် ပြန်လည် ပြင်ဆင်ခွင့် မရှိနိုင်တော့။

"သား ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး မေမေ"

"မင်း ငါ့ကို ဖြောင်လိမ်နေတာလား တန်ဖိုး၊ မင်းကို ငါ ဒီ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မပေါင်းရပါဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား"

ဟုတ်ပါသည် ။ ဒေါ်သဇင်ငယ်ရော မိုးပြာဖေဖေ ဦးမိုးရင့်ရော နှစ်ဦး စလုံးကပါ ကျူရှင်တွေ အမြဲတမ်းလိုလို ပျက်တတ်သော အပေါင်းအသင်းများ နှင့် သာ အချိန်ဖြုန်းနေလေ့ရှိသော မင်းနောင် ထွန်းနှင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ပေါင်းသင်းမည်ကို မလိုလားကြပေ။

မင်းနောင်ထွန်းနှင့် တူတူ ကျူရှင်မတက်ဘဲ လောင်းကြေးနှင့် ဂိမ်းပြိုင်ဆော့ခဲ့မှန်းသာ သိပါက တန်ဖိုးရော မိုးပြာပါ ရစရာမရှိအောင် အဆူအပြော ခံရတော့မည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါ သည် ။

တန်ဖိုးက မိုးပြာကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်ပြ၏။ မေးကြောကြီးများ တင်းမာစွာ ပြန့်ကားနေခြင်းကတော့ မိုးပြာကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေသည် မှန်း သိသာစေပါသည် ။

"မင်းက သူများကျွေးတာကို လိုက်စားရလောက်အောင် မင်းကို ငါက အလုံအလောက် မပေးလိုက်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သားကို သူက ကျွေးစရာ တစ်ခုရှိလို့ ပါ"

"ဟေ့ မင်းကို ဒီကောင်လေးနဲ့ မပေါင်းရဘူးလို့ တားထားတာတောင် မှ မင်းနဲ့ သူ့ကြားမှာ ကျွေးစရာဆိုတာ ရှိသေးလို့ လား"

တန်ဖိုးရဲ့ ဦးခေါင်းက အောက်သို့ ငုံ့ဆင်းကျသွား၏။ မိုးပြာလည်း ခု ကျမှ ဘာဝင်ပြောလို့ ပြောရမည် မသိတော့ပါ။

သို့သော် အန်တီငယ်ကတော့ သူ့သားကို မေးလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့မှန်း သိသည် နှင့် မိုးပြာ ဘက် လှည့်လာပါတော့သည် ။

"ကဲ မိုးပြာ သမီးပဲပြောတော့ ဒီကောင် ဘာလို့ နောင်နောင်ကျွေးတာ ကို လိုက်စားရတယ် ဆိုတာ"

အဲဒါမှ တကယ့်ကို ချောက်ထဲကျခြင်း ဖြစ်သည် ။ မိုးပြာကိုယ်တိုင် လည်း ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားဟကာ ရုတ်တရက်မို့ အကောင်းဆုံး အဖြေကို စဉ်းစား၍ မရခဲ့။

ဒါကိုပင် အန်တီငယ်က တန်ဖိုးကို တစ်ခုခု ထိခိုက်မည်စိုး၍ မိုးပြာ က ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေ ခြင်းဟု အထင်ရောက်သွားပုံရသည် ။

"သမီး ဘာမှ ဒီကောင့်ကို ကြောက်မနေနဲ့ ၊ ကာလည်း မကာပေးနဲ့ ၊ ဒီကောင်က ပျက်စီးချင် နေတာ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဆိုတာ ဘယ် လောက် အရေးကြီးသလဲ၊ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီ တစ်နှစ်တော့ လိမ် လိမ်မာမာနဲ့ တက်ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒါကိုတောင် တ စိုက်မတ် မတ် မကြိုးစားဘဲနဲ့ မိဘမကြိုက်တာကို သိပ်လုပ်ချင်တယ်"

တန်ဖိုးမှာ တက္ကသိုလ်တက်နေသည့် ရှေ့နှစ်နှစ်လုံး မင်းနောင်ထွန်း တို့ နှင့် တတွဲတွဲနေကာ ကျူရှင်ပြေးလိုက် ကျောင်းပြေးလိုက်နှင့် လက် တွေ့ချိန်တွေလည်း မှန်မှန်မတက်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲရက်တွေဆို

လျှင် တန်ဖိုးတစ်ယောက် တော်တော် ဒုက္ခရောက်ရ၏။

ဒီနှစ်တော့ အန်တီငယ်နှင့် မိုးပြာဖေဖေက သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံး မိုးပြာ ဖေဖေ၏ မိတ်ဆွေ ဆရာထံတွင် ကျူရှင်တက်စေခဲ့၏။ ဒီနေ့တော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကျူရှင်လစ်ခဲ့မိတာ ပေါ်တော့ မည် ထင်သည် ။

မိုးပြာက တန်ဖိုးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ တန်ဖိုးကလည်း မိုးပြာကို ပြန်ကြည့်နေ ပါသည် ။ မိုးပြာရဲ့ အကြည့်များက သူ့ကို အကူ အညီတောင်းသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်ပေမယ့် တန်ဖိုးရဲ့ အကြည့်များက တော့ မိုးပြာသာ တစ်ခုခုမှားပြောမိပါက အသေသတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်နေသော အကြည့်များ ဖြစ်သည် ။

"မိုးပြာ မသိဘူး အန်တီငယ်"

ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုတောင် မဆင်းရဲဆိုသည့် စကားအတိုင်း မိုးပြာက ဘူးခံငြင်းပစ်လိုက် ၏။ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ်လည်း အမှားမရှိ တော့ဘူးပေါ့။

အန်တီငယ်ကတော့ မိုးပြာသည် တန်ဖိုးကို ဆက်ပြီး မဆူစေချင်၍ ဘူးခံငြင်းလိုက်သည် ဟု အထင်ရောက်သွားပုံရသည် ။ တန်ဖိုးကိုယ်တိုင်ကတော့ အလွန်ခေါင်းကြောမာတတ်သော ကောင် လေး တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သိနေသဖြင့် တန်ဖိုး ဘက်ကို နည်းနည်း လှည့်ကြည့်မနေတော့ပေ။

မိုးပြာကိုလည်း ဘာမှ ထပ်မံမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး တန်ဖိုးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ

"တန်ဖိုးထိုက် မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သတိပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါ နောင် နောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ သ

တင်းမျိုးကြားလို့ ကတော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ကြား လား"

တန်ဖိုးက သူ့မေမေကို တည့်တည့်မကြည့်ဘဲ မိုးပြာကို ကျော်ကြည့်ကာ 'ဟုတ်ကဲ့'ဟု ဖြေ သည်။

"ခေါက်ဆွဲတွေ ပွကုန်တော့မယ်၊ မြန်မြန်စားလိုက်ကြတော့"

အန်တီငယ်က ခေါက်ဆွဲပန်းကန်များကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

မိုးပြာက ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သော်လည်း တန်ဖိုးကတော့ သူ့လွယ်အိတ်ကို ကောက် ဆွဲကာ သူ့အခန်းဘက် လှည့်ထွက်လိုက်၏။

"တန်ဖိုး ဒါက ဘယ်လဲ"

အန်တီငယ် အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

တန်ဖိုးကတော့ ခြေလှမ်းများကို ရပ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် နည်းနည်းမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ

"ဆီချက်တွေ စားလာတာ ဗိုက်တင်းနေလို့ ကျွန်တော် မစားနိုင်တော့ဘူး မေမေ"

အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသော တန်ဖိုးကိုကြည့်ကာ မိုးပြာမှာ လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေမိသည်။ ။ ဒေါ်သဇင်ငယ်မှာ တော့ သားဖြစ်သူရဲ့ အမူအကျင့်များကို သိနေပြီးသားမို့ ဘာမှ ထွေထွေ ထူးထူး ဖြစ်မနေတော့ပါ။

အလွန်အရွဲ့တိုက်တတ်သော အလွန် ခေါင်းကြောမာသော သားဖြစ်သူကိုသာ သက်ပြင်းလေး အသာချရင်း ကြည့်နေမိ၏။

မိုးပြာလည်း ခေါက်ဆွဲကို ခပ်မြန်မြန် စားပစ်လိုက်ကာ

တန်ဖိုးအခန်းရှေ့ သွားရပ်ပြီး တံခါး ကို တဒုန်းဒုန်း ထုပစ်လိုက်သည်။ ။

"တန်ဖိုး တံခါးဖွင့်ဦး၊ ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

ဒီလောက် ခေါ်ရုံလောက်နဲ့ တော့ တန်ဖိုးတို့ က မတုံ့ပြန်တတ်ပါ။
တံခါးကို ထပ်ခါထပ်ခါနှင့် နားမခံနိုင်လောက်အောင် မရပ်မနား ထုရိုက်ပစ်လိုက်တော့မှ ဝုန်းခနဲ တံခါးဖွင့်သံနှင့် အတူ တံခါးဝ တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော တန်ဖိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဘာလဲ ဘာပြောချင်တာလဲ၊ နင့်ဆီမှာ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးစရာ ဘာတွေ ရှိနေသေးလဲ"

တန်ဖိုးအသံက မာသည်။ ။

မိုးပြာတို့ ကလည်း ချော့ပြီဆိုလျှင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ရအောင် ချော့တတ်သည် မို့ စိတ်ကို လျှော့ ချလိုက်ပြီး တန်ဖိုး မျက်နှာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်လိုက်ကာ

"နင်ကလည်း ဟာ မောင်နှမအချင်းချင်း ဒီလောက်ထိ စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ်ကြီး မပြောပါနဲ့ ၊ အခန့်မသင့်လို့ ရန်လေးတစ်ခါ ဖြစ်မိပါတယ်၊ ငါ့ကိုပဲ စိတ်ဆိုးနေတော့တာပဲ"

မိုးပြာ စကားကြောင့် တန်ဖိုးက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်ရင်း

"ဘာ ရန်လေး တစ်ခါလောက်ဖြစ်တာ ဟုတ်လား၊ နင်မွေးလို့ ငါ လိုက်ငြိမ်းရတဲ့ မီးတွေပဲ ဘယ်နှစ်ခါလောက် ရှိနေပြီဆိုတာ မရေမတွက်နိုင်တော့ဘူး၊ နင်က ညစ်ပတ်မဆိုတဲ့ နာမည်တင်မက ဘူး၊ ပြဿနာမဆိုတဲ့ နာမည်ပါ အဆစ်ထည့်ပေးလိုက်ရမှာ "

တကယ်တမ်းဆို သာမန်အချိန်တွင် ဆိုပါက ထိုစကားတွေကြောင့် မိုးပြာတစ်ယောက် ဆတ် ဆတ်ထိမခံ နာကျင်သွားပြီး ပြန်လည်အော်ဟ

စံ ရန်ဖြစ်မိမည် ဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ တန်ဖိုးကို ချောရမည်ဆိုသည့် စိတ်လေးသွင်းထားသည် မို့ သက်ပြင်းလေးကိုသာ အသာအယာချလိုက်မိသည်။ ။

"နင် ပြောချင်သလိုသာ ပြောပါတော့ တန်ဖိုး၊ ဒီနေ့ကိစ္စအတွက် တော့ ငါ နင့်ကို တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်"

မိုးပြာရဲ့ စကားကြောင့် တန်ဖိုးက မျက်နှာကို မဲ့ရဲ့ပစ်လိုက်ကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက် သေး၏။

တန်ဖိုးဆိုသည့် ကောင်ကလည်း တောင်းပန်ချင်လို့ ပြေအေးစကားဆိုလျှင် ပိုလို့ တောင် ရောင့်တက်တတ်သည့် လူမျိုး ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ မိုးပြာကလည်း လောလောဆယ်တော့ စိတ်ကို အရှည် ဆုံးထိ ဆွဲဆန့်ထားပြီးပြီမို့ ဒီလောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိပါလေ။

"နင်ကလည်း ဟာ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုရင်လည်း အခန်းထဲတော့ ခေါ်သင့်ပါတယ်"

ပါးစပ်ကသာ တန်ဖိုးရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို စောင့်နေသယောင် ပြောလိုက်သော်လည်း လူကတော့ တံခါးဝကို ပိတ်ရပ်နေသော တန်ဖိုးကို တွန်းဖယ်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

"လာစမ်းပါဟာ ငါတို့ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်"

ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေ တက်ထိုင်ကာ တံခါးဝတွင် ရပ်နေဆဲဖြစ်သော တန်ဖိုးကို လှမ်း ခေါ်လိုက်၏။

တန်ဖိုးကတော့ မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ရှုံ့မဲ့ထားကာ မိုးပြာကို လှမ်းကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါ သည် ။

"လာစမ်းပါဟာ နင်ကလည်း စိတ်ကြီးတတ်လိုက်တာနော်၊ တကယ်

ပါပဲ ယောက်ျားကြီးဖြစ် ပြီးတော့"

ဒီစကားကိုတော့ တန်ဖိုးနည်းနည်း နာသွားပုံရပါသည်။ မိုးပြာ နားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာ ၏။

"နင် ဘာစကားပြောတာလဲ မိုးပြာ၊ ငါက ယောက်ျားဖြစ်လည်း စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပဲ နင်တို့ မိန်းမတွေပဲ စိတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပါဟာ ငါ ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ နင့်စိတ်ကို လျှော့လိုက်စမ်းပါ"

"နင်က အမှားတစ်ခုလုပ်ပြီးတိုင်း ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တာပဲလား၊ လူတစ်ယောက်ကို ချောက် ကျအောင်လုပ်၊ ပြီးတော့ ဒါ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး လေပြည်ထိုး၊ နင့်ဟာနဲ့ နင်တော့ ဟုတ်နေ တာပဲနော်"

တန်ဖိုးက မိုးပြာ မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည် မိုးပြာလည်း သူ့မျက် လုံးများကို မမှီတ်မသုန် ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ပြောချင်တာသာ ပြောပါတော့ တန်ဖိုးရယ်၊ ငါကတော့ တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတာကလွဲလို့ ဘာမှ ကို ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး"

မိုးပြာက ထိုစကားကို ပြောပြီးသည် နှင့် ခေါင်းလေးကို အောက်သို့ ငုံ့ချပစ်လိုက်သည်။ ။ တကယ့်ကို မျက်နှာသေလေးနှင့် လည်း ဖြစ်၏။

တန်ဖိုးတို့ ကတော့ ခံရဖန်များ လာလို့ ဒီအမူအရာတွေကိုလည်း သိပ်တော့ဖြူတော့ပုံ မရပါ။

ဦးမိုးရင့်နှင့် ဒေါ်သဇင်ငယ်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တွင် တစ်ဦးတည်းသော သမီး မိုးပြာနှင့် တစ်ဦးတည်းသော သား တန်ဖိုးတို့ နှစ်ယောက်ကို လေးရက်သာ ခြားကာ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။

ဦးမိုးရင့်၏ ဇနီးသည် က မိုးပြာကို မွေးဖွားနေစဉ်မှာ ပင် မီးတွင်းထဲ
၌ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကာ ဒေါသဇင်ငယ်၏ ခင်ပွန်းသည် ကတော့
တန်ဖိုးအသက် သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်
၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရင်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မိဘဆိုး သမီးလေးနှင့် ဖတဆိုး သားလေးတို့ ကို မောင်နှမနှစ်ယောက်
ပေါင်းကာ ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ကြသည်။ ။ တန်ဖိုးနှင့် မိုးပြာကလည်း င
ယ်စဉ်တည်းက တပူးတွဲတွဲ ရှိနေခဲ့ကြသည် မို့ တစ် ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြရှာ၏။

သို့သော် တန်ဖိုးက ခေါင်းမာတတ်ပြီး မိုးပြာက ဆတ်ဆတ်ထိမခံစိ
တ်လေး ရှိနေသောအခါ သူတို့ နှစ်ဦး ရန်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်လည်း မည်သူမှ
ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဂုန်းဒိုင်း ကြဲတတ်လေ့ရှိ၏
။

"ကဲ နင် သွားတော့ မိုးပြာ၊ ငါ စိတ်တိုနေတယ်၊ နင့်ကို မအော်ချင်
ဘူး။"

"မအော်ချင်ရင်လည်း အော်ပါ၊ နင်က ငါ့ထက် အကြီးပဲဟာ၊ နင် ငါ့
ကို အော်လည်း ငရဲမကြီး ပါဘူး။"

ဒါကတော့ တမင်သက်သက် မိုးပြာ ပြောနေခြင်းမှန်း တန်ဖိုးကလ
ည်း သိနေပါသည်။ ။

တစ်ခါတလေဆို တန်ဖိုးက သူ့ကိုယ်သူ မိုးပြာထက် လေးရက်ကြီး
သည် ဆိုကာ ဂုဏ်ယူဝင့် ကြွားစွာ ပြောပြီး ဆရာလုပ်တတ်လေ့ရှိသည်။ ။

ဒါကိုပင် မိုးပြာက ပြန်လည်ချေပသည့် အနေနှင့်
ပြောလိုက်ခြင်းမှန်း တန်ဖိုး သိနေပါသည်။ ။

"နင် ငါ့ကို အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့ မိုးပြာ၊ ငါ တကယ် စိတ်တိုနေပြီနော်"

တန်ဖိုးက မာကျောခက်ထန်လှသော အသံကြီးနှင့် ကုန်းအော်ပစ်လို က်တော့မှ မိုးပြာက မျက်နှာသေလေးနှင့် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လို က်ပြီး

"အေးပါဟာ နင့်ဘာသာ နေပါတော့၊ စိတ်ကိုတော့ လျှော့ပေါ့ဟာ၊ တော်ကြာ အသက်တိုနေ ဦးမယ်"

ပြောပြီးသည် နှင့် မိုးပြာက တန်ဖိုး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။ သူ့ကို အသက်တိုနေ ဦးမယ်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့် တန်ဖိုးရဲ့ ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုသံတွေက နောက်ကနေ တရစပ် လိုက်ပါလာ၏။

"ဟဲ့ ဒီနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ"

တန်ဖိုး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသော မိုးပြာကို ဒေါသဇင်ငယ်က ထိတ်လန့်တကြား မေး လိုက်၏။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အန်တီငယ်၊ တန်ဖိုးကို မိုးပြာက သွားချောတာပါ၊ အဲဒါကို သူက မကျေ မနပ် ဖြစ်နေတာလေ"

"ချောမနေနဲ့ မိုးပြာ၊ ဒီကောင့်ကို လွှတ်ပေးထားလိုက်၊ သူ့အကြောင်း လည်း မသိတာ မဟုတ် ဘဲနဲ့ ကွယ်"

"ဟုတ် မိုးပြာ သွားတော့မယ် အန်တီငယ်"

"အေး အစ်ကို ကုမ္ပဏီက ပြန်လာရင် ခေါက်ဆွဲစားရအောင် လွှတ် လိုက်ဦး"

"လွှတ်လိုက်မယ် အန်တီငယ်"

မိုးပြာက ဘေးချင်းကပ် ရှိနေသော ဖေဖေနဲ့ မိုးပြာတို့ ရဲ့ အိမ်ခန်း
လေးဘက်သို့ ကူးလာ ခဲ့သည် ။ အခန်းထဲဝင်ကာ ခဏတဖြုတ် နားလို
က်ပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား လဲလိုက်၏။

ပြီးတာနှင့် ကျူရှင် အတူတူတက်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လဲ့လဲ့ထံ
သို့ ဖုန်းဆက်ကာ ဒီနေ့ သင်လိုက်ရသော သင်ခန်းစာများကို ပြန်မေးရ
၏။ ကျူရှင် တစ်ရက်ပျက်လျှင်လည်း တစ်ရက် သိသာနေသည် မို့ ကျက်
စရာရှိသည် များ ကျက်ရအောင် သူမကတော့ လဲ့လဲ့ ပြောသမျှကို
သေချာ လိုက်လံ မှတ်သားထားလိုက်၏။

ပြီးရင်လည်း မနက်ဖြန် မေးမည့် စာများ အကြောင်း တန်ဖိုးအား သ
တင်းသွားပေးရဦးမည် လေ။

"ဟဲ့ တန်ဖိုး တံခါးဖွင့်စမ်း"

မိုးပြာ အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထွက်သွားသည် ။
သို့သော် အထဲမှ လှုပ်ရှား သံ သဲ့သဲ့တောင် ကြားရခြင်းမရှိ။

တံခါးကို တွန်းကြည့်တော့မှ အထဲမှ လော့ချထားခြင်း မရှိမှန်း သိရ
သည် ။ ပွင့်သွားသော တံခါးကနေ မိုးပြာက ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ဝ
င်သွားလိုက်သည် ။

မိုးပြာကတော့ သူကျက်ရမည့် စာများကို တကူးတကနှင့် လာပေး
ပေမယ့် သူကတော့ ခုတင် ပေါ်မှာ အိပ်တောင်ပျော်နေသေးသည် လေ။
အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ခုတင်ပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ်ကာ ဟိုဘက်လှည့်အိ
ပ်နေသော သူ့တင်ပါးကို ခြေထောက်ဖြင့် အားရပါးရ နှစ်ချက်ဆင့်ကန်
ပစ်လိုက် သည် ။

ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသော တန်ဖိုးမှာ မျက်လုံးများ

ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပါသည်။ ။

ပထမတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်း သိပုံမရ။ နောက်မှ သူ့အပေါ်တွင် စီးမိုးကာရပ်နေသော မိုးပြာ ကို မြင်သွားပြီး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား၏။

မိုးပြာကတော့ သူ့ကို ခပ်တည်တည်နှင့် ခါးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ကာ ဘုကြည့်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ ။ သူ ဒေါသထွက်သွားမှန်း သူ့မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရုံနှင့် မိုးပြာက အတပ်သိလိုက်ပါ သည်။ ။

"နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မိုးပြာ၊ အိပ်နေတုန်း လာနှိုးတာ ငါ မကြိုက်မှန်း နင် သိတယ် နော်၊ ပြီးတော့ ငါ နင့်ထက်အကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း အပြုအမူမျိုးနဲ့ လာနှိုးတာ လဲ"

တန်ဖိုးသည် သူ အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် တစ်ယောက်ယောက်လာနှိုးပါက ဘယ်လိုမှ ကို သည်း မခံနိုင်သော လူစားမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့မေမေတောင် သူအိပ်နေလျှင် မနှိုးရဲလောက်အောင် ဖြစ်သည်။ ။

ခုလည်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် မိုးပြာကို အော်ငေါက်နေပါပြီ။ မိုးပြာကတော့ ခပ်တည်တည်သာ သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

"နင်က ဘာလို့ သေနေတာလဲ၊ ဒီအချိန်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် စာကျက် နေရမယ့် အချိန်ဆိုတာ နင် နားမလည်ဘူးလား"

မိုးပြာအသံက သူ့ကို ဆရာလုပ်နေသော လေသံစစ်စစ်မို့ တန်ဖိုးလည်း ဒေါသပိုထွက်သွား ကာ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

ခုတင်ပေါ်မှာ ခါးထောက်ကာ ရပ်နေသော မိုးပြာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမျိုး ဖြစ် နေသော သူတို့ နှစ်ယောက်ပုံက လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းထဲတွင် ထိုးကြိတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသည့် လက်ဝှေ့ ကျော်များ လို။

"နင် ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ မိုးပြာ၊ ငါ့ဟာငါ နားလည်တယ်၊ နင် ငါ့ကို

သင်ပြစရာ မလိုဘူး"

"သေချာပြီလား တန်ဖိုး၊ ငါက ဒီနေ့သင်တဲ့ စာတွေ နင် မသိမှာ စိုးလို့ လာပေးတာ၊ နင့်ကို ငါ သင်ပြစရာ မလိုဘူးဆိုတော့လည်း ပြီးတာပဲလေ"

"သေချာတယ် နင်ပေးမှ ငါ စာရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ဟာငါ မနက်ဖြန် အတန်းထဲရောက်မှ ပြန်ကူးလိုက်လည်း ဖြစ်တာပဲ"

တကယ်တော့ မနက်ဖြန် မေးမည့် စာများကို စေတနာနှင့် သူ့ထံလာပေးသော မိုးပြာမှာ ခေါင်း မာနေသည့် တန်ဖိုးကြောင့် ချဉ်တင်တင်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို ကျက်စရာ စာများ မပြောပြတော့ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီလေ နင့်ဟာနင် အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ"

ခုတင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်ကာ ကိုင်လာသော စာအုပ်လေးကို လက်ဖဝါးပြင်ပေါ် တဖုတ် ဖုတ် ရိုက်ရင်း ထိမထင်သည့် မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် မိုးပြာက တန်ဖိုးအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

အခန်းတံခါးလေးတောင် အသာတကြည်နှင့် ပြန်ဆွဲပိတ်ပေးလိုက်သေး၏။

ဟွန်း အမြင်ကိုကပ်တယ်၊ သူ သိတယ်၊ သူ တတ်တယ် ပုံစံမျိုးနှင့် မိုးပြာကို လာဆက်ဆံလျှင် သူမကလည်း ဘယ်လိုမှ ကို ခံစားပေးလို့ မရ။ မောင်နှမချင်းဆိုပေမယ့် တန်ဖိုးကို တစ်ခါတစ်ခါ မုန်း တီးပစ်ချင်လောက်အောင် အမြင်ကပ်မိပါသည်။ ။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စိတ်ကောက်တတ်တာလည်း သူ့အပြင်မရှိ။ လွန်ကို လွန်လွန်းပါသည်။ ။
